Csukás István

Versek a Vásár *című gálaesthez*

Második rész

I.

Figyelj, Kati, fülelj Endre,
nem vagyok még berekedve!
Figyelj, kántor, figyelj, diák,
Folytatjuk a komédiát!

Ez itt a Lacikonyha,
van benne hús, kolbász, sonka!
Lehet inni, lehet enni,
táncolni és megpihenni.

II.

Itt jönnek a hangicsálók,
válogatott, deli csávók!
Emitt jönnek a vendégek,
szőrös görbék, amúgy szépek!

Amott az a botját rázza,
emez a lányt markolássza,
egyik csoszog, másik üget,
meresztik a szemüket.

Ó, be szép pár, ők is jönnek,
hangot adok az örömnek,
mindig jó, ha ilyet látok,
tanuljatok, fiúk, lányok.

III.

Csendet, csendet! Csendet kérek!
Itt jönnek az új vendégek!
Egy se béna! Egy se süket!
Oldalt hordják a fülüket!

Elöl hordják az orrukat,
ezzel nem is mondtam sokat,
hátul hordják … hm, mit mondtam,
figyelgessünk inkább jobban.

IV.

Csendet kérek! Csendet, csendet,
mindjárt orrba vágom kendet!
Ez az ember babát árul,
a bolt lelóg a nyakárul!

Na legények, na betyárok,
mire vágynak a leányok?!
Itt egy baba, ott egy baba!
Ne szorongasd, add csak oda!

V.

Figyeljetek, ti jó népek,
mostan jön egy bús történet,
réges-régen történt vala,
és mindenki belehala.

Haj, szerelem, haj, szerelem,
te átkozott sötét verem!
Aki abba beleeseik,
azon csak az isten segít.

Hallgassátok, mit mesélek,
figyeljetek, ti jó népek,
szép volt a lány s szép a legény,
s könny ült mind a kettő szemén.

Így szólott a legény a lánynak:
be kell állnom katonának!
Így szólott a lány a legénynek:
várlak, ameddig csak élek!

Járt a legény messzi földön,
síkságon és hegyen-völgyön,
küzdött karddal, harcolt foggal,
földöntúli hatalmakkal.

Boszorkányok és ördögök
hada feje fölött dörög,
víjjognak és hújjogatnak,
két szeméhez mohón kapnak.

A legénnyel mégsem bírnak,
gonosz cselhez folyamodnak,
boszorkához szól az ördög:
ereggy, vidd el ezt a tükröt!

Tükör a lánynak mutatja:
nincs kedvese, csak halottja!
kifut a vér az arcából
ki az erő a lábából.

Karattyolást alig hallja,
légy az ördögé, te dajna!
Légy az ördög felesége,
megkívánt, te világ szépe!

Jön a legény, jön a hírre,
látja: a lány kiterítve!

Hogy csak ájult – nem kap észbe,
golyót repít a fejébe!

Jön az ördög, riheg, röhög:
szeretgesd meg az ördögöt!
Éleszti a leányt: kincsem,
rajtam kívül senkid sincsen!

Felül a lány s látja, látja:
halottfehér a babája!
Utolszór még felkiálta:
veled megyek a halálba!

S így lőn, meghalt azonnyomban,
feküdtek ott bús halomban,
holt a holtat átölelte
és az égbe szállt a lelke!

VI.

Örvendezzünk együtt újra,
a halált a szél elfújta,
a szerelem győzhetetlen,
újra élnek mind a ketten!

Örökké él, aki szeret,
csak így lehet, csak így lehet,
tanuljatok, figyeljetek,
s mosolygós lesz a lelketek!

VII.

Nagyérdemű közönség,
kik a szavamat lesték,
kik csüngtök az ajkamon,
tőletek elbúcsúzom!

Ez az est is szépen elment,
köszönöm a nagy figyelmet!
Ne menjetek még az ágyba,
gyertek el az utcabálba!